

ŠKOLNÍ VĚŠTEC

Časopis o ZŠ TGM Borohrádek vydání č. 3 červenec 2018

Rozhovory

Anketa

Ohlédnutí

Jak nám to slušelo před lety

Školní láska

Příběh

Sport

Soutěž

Obsah

Rozhovor s paní učitelkou Ivanou Davidovou	4
Rozhovor s panem učitelem Tomášem Hurdálkem ..	6
Rozhovor s Gamze Timur.....	8
Rozhovor s Tomášem Fuchsou.....	10
Rozhovor s Natálií Nejedlou	11
Rozhovor s běžci Peace Run z ČR a Anglie	13
Anketa na téma prázdniny	16
Deváťáci odcházejí.....	19
Školní láska	21
Jan nám to slušelo před lety.....	22
Příběh	24
Ohlédnutí za uplynulým obdobím.....	25
Zeptali jsme se paní ředitelky Ivy Příbylové	33
Soutěž o nejlepší fotku z prázdnin	34
Co mám na srdci	34

Ahoj všichni!

Prázdniny jsou v plném proudu, ale i přesto jsme pro Vás přichystali poslední vydání Školního věštce v tomto školním roce.

Můžete se opět těšit na rozhovory, ankety, fotografie, soutěž a také ohlédnutí za uplynulým školním rokem. Ten kromě učení přinesl také řadu zajímavých akcí a úspěchů.

Hezké počtení :)

Krásný zbytek letních prázdnin Vám přejí členové mediálního kroužku ZŠ TGM Borohrádek :)

Rozhovor s paní učitelkou Ivanou Davidovou

Připravila: Kateřina Davidová

Pro rozhovor jsem si vybrala paní učitelku Ivanu Davidovou, která na naší škole učí matematiku a fyziku, a je to moje mamka.

Jaké důvody vás vedly k tomu, že jste si vybrala toto povolání?

Důvody byly dva. Prvním byl měsíc červenec a druhým srpen.

Chodila jste do této školy už jako dítě?

Ano, chodila jsem asi před 35 lety. Je to už dost dávno, někteří z vašich mladých učitelů ještě nebyli na světě, anebo jezdili v kočárku, ale paní učitelky Bartošová, Danielová a Zachariášová mě už učily.

Jaké to tehdy bylo ve škole?

Když jsem chodila do školy, panoval názor, že československá socialistická mládež (chodila jsem do školy za socialismu) je vyspělá a chytrá.

A tak nám všechno zkrátily. 1. stupeň trval jenom čtyři roky, 2. stupeň také čtyři roky, a tak jsme po 8. třídě vycházeli ze školy. 9. třída nebyla.

Jaká jste byla žákyně?

Z matematiky jsem měla vždycky jedničku. Taky ze všech předmětů, které se daly naučit. Noční můrou pro mě byly výchovy – tělocvik, výtvarka a hudebka. Dodnes neumím chytnout balón, nevyšplhám a krikeťákem házím 5 metrů. Při poslechu písniček bezpečně poznám hymnu, ale už nic jiného. Pro nedostatek talentu mě jednou vyhodili i ze spartakiády. No, nějak jsem to přežila a několikrát se paní učitelky nade mnou smilovaly a daly mi jedničku i z toho tělocviku, hudebky i výtvarky, a tak jsem měla samý.

Jak vypadala tenkrát naše škola?

Myslím, že by se vám v ní nelíbilo. Neexistovaly skleněné otvírací dveře ani šatní skříňky. V šatnách měla každá třída takovou svoji klec. Když jsem sem chodila, nebyla ještě přestavěná školní jídelna a třídy nad ní. Školní jídelna byla tam, kde má dnes pan školník dílnu. Nechápu, jak jsme se tam všichni vešli. Na oběd se čekalo v hale. Každá třída měla svoji řadu a ta, která nejlíp stála, šla jako první. Jinak vypadaly také velké přestávky. O velké přestávce jsme si všichni vzali svačinu a museli jsme chodit v aule kolem dokola a přitom svačit. Počítače ani mobily tenkrát neexistovaly, vrcholem techniky byla kalkulačka. Ale tu skoro nikdo neměl, protože stála polovinu platu.

Když srovnáte školství za vašeho mládí a dnes, co bylo lepší?

Naše škola je teď mnohem hezčí. Čisté, krásné záchody, šatny, interaktivní tabule – nic z toho jsme my jako děti neměly.

Za našeho mládí byla lepší koncepce školství. Nevím, kdo bude za 10 let stavět domy, opravovat střechy a dělat topení, když se to dnes nikdo neučí. Co vám závidím, to je výuka jazyků. My jsme se učili jen rusky a neexistovalo, aby do školy přijel nějaký cizinec (s výjimkou Rusa) nebo my někam vycestovali. Jazykové pobyty v cizině a příměstský tábor s cizinci – to vám teda závidím. Já už se anglicky učím dvacet let, a když chci promluvit, tak se mi vybavují jen ta ruská slovíčka, která jsem se naučila v dětství.

Rozhovor s panem učitelem Tomášem Hurdálkem

Připravily: Veronika Michajlova, Kristýna Svobodová

Pro rozhovor jsme si vybraly pana učitele Tomáše Hurdálka, který na naší škole učí tělocvik a dějepis.

Proč jste se rozhodl být učitelem?

Nebylo to rozhodnutí jen tak zničehonic. Když jsem byl malý, chtěl jsem být profesionální fotbalista a později sportovní manažer. Kvůli tomu jsem šel na Střední školu – Management obchodních firem a sportovních klubů. Pak jsem ale začal jezdit na tábory a zjistil jsem, že pracovat s dětmi mě bude bavit asi více než shánět fotbalový klub pro rozhýčkané fotbalisty =)

Popište, jaký jste byl žák v době, kdy jste chodil na naši školu. (zda jste byl hodný, co vás bavilo, nebavilo, co vám šlo, jestli jste měl nějaký průšvih atd.)

Myslím, že jsem byl docela „vysírač“. Nikdy jsem neměl problémy s chováním nebo něco podobného, škola mi šla v porovnání s ostatními zadarmo. Ale vím, že o přestávkách po hodinách sezení v lavici jsem začal takzvaně rýpat do spolužáků, poštuchovat je. Nejednou paní ředitelka (tehdy naše třídní) situaci v naší třídě zachraňovala =) Nejvíce mě určitě bavil tělocvik a dějepis, což mě drží do teď. Angličtina mě hrozně nudila a nešla mi (stejně i na střední), ale to se hodně změnilo, když jsem odjel studovat do zahraničí. Od té doby je to můj nejoblíbenější obor.

Změnila se škola od doby, kdy jste ji navštěvoval jako žák?

Škola se změnila hodně znatelně a to hlavně vybavením. Před těmi zhruba patnácti lety, když jsem chodil do této školy, ještě nebyly žádné projektory, čerstvě byla vybavena počítačová učebna pár počítači. Na těch jsme se ale ještě učili pracovat s disketami a vrcholem našich hráčských dovedností byl Prehistoric =)

Bylo lepší chodit do školy jako žák nebo nyní jako učitel?

Musím říct, že mě škola baví určitě víc teď, protože dělám to, co mě baví. Spousta předmětů mě ve škole nudila a nechápal jsem, proč se je musím učit.

Co si ze školy pamatujete?

Už toho moc není... Víím, že jsme většinu hodin seděli v lavicích a opisovali z tabule, což už dnes zas tak moc není. Projekty jsme bohužel také žádné nedělali, takže si pamatuju jen takové "highlighty", jako například husitství z hodin dějepisu paní učitelky Vošlajerové a nebo tehdy pro nás podivná a zábavná pravidla paní učitelky Danielové. Ano, ačkoli se vám to zdá jako věčnost, co jsem chodil na naší ZŠ, ale učili mě stejní učitelé 😊 Paní ředitelka byla mojí třídní a češtinářkou, paní Vošlajerová dějepisářkou, paní Bartošová mě učila výtvarku a pan učitel Michal Přibyl angličtinu (kecám =D).

Co vy a pan učitel Sitka?

S Ondrou jsme byli spolužáci, akorát, že on byl v béčku (kam chodili ti horší) a já byl v áčku. Přátelé jsme ještě nebyli, protože jsme byli oba ještě hrozně divní. Potkávali jsme se jenom na tělocviku, kde jsme se vždycky pohádali při fotbalovém utkání, které áčko většinou vyhrálo.

Rozhovor s Gamze Timur

Připravily: Kristýna Novotná, Kateřina Davidová

Přinášíme Vám rozhovor s paní učitelkou Gamze z Turecka, se kterou jsme se spřátelily díky projektu Erasmus+.

Jak vzpomínáte na setkání v Borohrádku?

Všechno bylo dobře naplánované a všichni byli velmi přátelští. Hodně se nám líbila jak škola, tak lidé. Aktivity byly dobře připravené, všichni se do nich zapojovali a skvěle komunikovali. Zároveň jsme se dozvíдали hodně o vaší kultuře. Během týdne v Borohrádku byli všichni – hostitelské rodiny, učitelé a studenti – velmi milí. Všichni dělali, co bylo v jejich silách. Ještě nyní si stále o těchto dnech povídáme.

Jak se Vám líbilo v České republice?

Bylo to poprvé, kdy jsme navštívili Prahu a Borohrádek. Praha je město snů s mnoha turistickými památkami. Také Borohrádek je velmi hezké město s milými lidmi. A škola je velmi čistá, dobře organizovaná a útulná. Moc se nám vše líbilo.

Jak se Vám líbil náš projekt Challenge?

Samozřejmě se mi projekt moc líbil. V naší škole jsme se poprvé mohli zúčastnit projektu, jako je tento. Byla to pro nás šance být toho součástí. Mohli jsme se dozvídat o jiných kulturách a skvěle procvičit angličtinu. Poznali jsme různé lidi a měli jsme šanci vidět, jak jsou lidé z jiných zemí milí.

Jaký je rozdíl mezi Vaší a naší školou?

Naše škola je větší a má mnohem více studentů. Ale co se týče vzdělávání, je to téměř stejné. Vaši učitelé jsou entuziastičtí stejně jako učitelé na naší škole. Každý den máme osm vyučovacích hodin, což je velmi nudné. :-). Vzdělávací systém v Turecku záleží na zkouškách a testech, proto naši studenti mají hodně hodin. Výuka začíná v 8:30 a končí v 16:00, někdy navíc žáci mají ještě další extra hodiny po konci běžné výuky.

Ve škole máme snídani a oběd. Učitelé jsou přátelští a studenti velmi snaživí. Takže když jsme přijeli do vaší školy, cítili jsme se, jako bychom byli v naší škole.

Máte ráda Vaše povolání?

Miluji být učitelkou, protože je dobrý pocit pozitivně ovlivnit někčí život. Je dobré být součástí života druhých lidí. :-)

Chtěla byste něco vzkázat lidem z naší školy a města?

Nejdříve ze všeho bych chtěla poděkovat Ivě a Michalovi za jejich skvělou pohostinnost a přátelství. Také i všem učitelům, rodičům a studentům za jejich velkou snahu a pomoc. Rovněž bychom vás chtěli přivítat tady v Turecku. Kdykoli si budete přát, máte dveře otevřené. Všechny vás mám moc ráda.

Rozhovor s Tomášem Fuchsou

Připravily: Kristýna Novotná, Kateřina Davidová

Pro náš rozhovor jsme si vybraly Tomáše Fuchsu, který se stal fotbalovým rozhodčím a nyní také přechází na střední školu.

Tome, jsi na konci deváté třídy. Jak budeš vzpomínat na roky strávené na naší škole?

Byly to skvělé 4 roky, na které budu rád vzpomínat. Nejenom že jsem se toho hodně naučil, ale také jsem si užil hodně přínosných akcí (například Erasmus, setkání školních televizí), které nám, jako žákům, škola poskytla.

V tomto roce jsi byl předsedou školního parlamentu. Jaké to bylo?

Byla to hodně velká zodpovědnost, možná větší než jsem očekával, i tak tuto roli hodnotím kladně. Naučil jsem se spoustu nových věcí a načerpal nové zkušenosti, které se mi v budoucnu určitě budou hodit.

Dozvěděli jsme se, že je z tebe fotbalový rozhodčí. Co tě k tomu přivedlo?

Mám rád fotbal, hrál jsem ho závodně, ale později jsem pochopil, že to není sport úplně pro mě. Hledal jsem tedy způsob, jak u fotbalu zůstat, ale zároveň nebýt hráčem. Rozhodčí byla dobrá volba.

Kolik zápasů v roli rozhodčího již máš za sebou? Jak náročné je rozhodovat zápasy jako rozhodčí v takto nízkém věku?

Mám teď za sebou celé jaro v roli rozhodčího, to je nějakých 20 zápasů. Myslím, že na věku vůbec nezáleží. Stačí jen postřeh, fyzická kondice a kolikrát je potřeba i hodně silná psychika. :D

Na jaké střední škole budeš studovat? A jaké jsou tvé plány do budoucna?

Chystám se na Střední technickou školu do České Třebové. Studovat budu obor Provoz a ekonomika dopravy. Následně budu mít velkou řadu možností, jak pokračovat. Kam moje kroky povedou po maturitě, teď nevím.

Rozhovor s Natálií Nejedlou

Připravily: Kristýna Novotná

Přinášíme Vám rozhovor s bývalou žákyní Natálií Nejedlou, která vyšla z deváté třídy před dvěma lety.

Jak vzpomínáš na léta strávený na naší škole?

Na léta na základní škole vzpomínám jen v dobrém slova smyslu. Prožila jsem tam krásných devět let, ve velmi dobrém kolektivu a v okruhu vynikajících a trpělivých učitelů. Vzpomínám ráda na zážitky a hlavně na různé projekty, které škola organizuje, ať už to jsou výměnné pobyty nebo vánoční akademie.

Jak vzpomínáš na svoji bývalou třídu?

Na naši bývalou třídu vzpomínám jen kladně. Myslím si, že jsme byli vcelku dobrý kolektiv. Občas jsme se neshodli, ale během týdne se naše vztahy zpět urovnaly. Trávili jsme spolu čas už od první třídy, někteří už od školky.

Co bylo tvým největším zážitkem?

Mým největším zážitkem na základní škole byl projekt, který se nazývá Erasmus+. Jedná se o výměnný pobyt, ve kterém si zdokonalíte angličtinu, poznáte kulturu ostatních zemí, ale hlavně nové přátele. Já jsem ubytovala Chorvatku, se kterou jsem si rozuměla a strávila s ní týden. Určitě bych všem takový projekt doporučila.

Na koho nejradši vzpomínáš?

Ráda vzpomínám na učitele a hlavně mají můj obdiv, protože s námi museli mít velkou trpělivost. Také nám dali spousty rad do života, ať už se to týkalo budoucí střední školy nebo zaměstnání. Ale nejraději vzpomínám na naši bývalou třídu a na zážitky, které jsem na základní škole prožila.

Udělala jsi nějakou lumpárnu? Jestli ano, tak jakou?

Nejen jednu. Měla jsem neustále nějaké veselé historky. Přimotala jsem se třeba k vysazení dveří u záchodů, zlomenému ukazovátku, spolužaččiným ustřiženým vlasům, nebo tzv. „koštování“ jídla mladším žákům při přespání ve škole. Bylo toho nespočet 😊

Chtěla bys něco vzkázat učitelům a zákonům naší školy?

Učitelům bych chtěla vzkázat, aby neustále měli pořád takovou trpělivost, jako měli s námi. A hlavně jim poděkovat za spousty užitečných rad do života.

Co studuješ za školu a jak se ti tam líbí?

Studuji druhým rokem Informační technologii v Novém Městě nad Metují. Obor je zaměřen na tvorbu webdesignu a multimédií. Zatím to nechci zakřiknout, ale jsem 100% spokojena, jak s učiteli, tak s naším třídním kolektivem.

Rozhovor s běžci Peace Run z ČR a Anglie

Připravila: Anna Haladová

Dne 14. června 2018 se účastníci Peace Run - tedy Mírového běhu, zastavili u nás v Borohrádku. Peace Run je nejdelší štafetový běh s hořící pochodní přes 140 zemí světa, jehož posláním je vytvářet a šířit atmosféru přátelství, míru a porozumění. Pod slovem mír si můžeme každý představit něco jiného - rozumný svět bez válek, klidný život ve své zemi, ale třeba i obyčejnou rodinnou pohodu a harmonii. Symbol míru představuje hořící pochodeň, se kterou jsme mohli chvíli běžet či si ji alespoň podržet a vložit do ní svoje přání pro ostatní.

Mírový běh, celým názvem „Sri Chinmoy Oneness-Home Peace Run“, přiběhl do České republiky 10. června 2018. Mírový běh na své cestě navštíví desítky měst a obcí. Pochodeň strávila v ČR 11 dnů a urazila více než 700 km.

Evropská část štafety začala 27. února 2018 v Sofii v Bulharsku a po více než 7 měsících souvislé trasy přes 38 států

Evropy bude zakončena 8. října 2018 v portugalském Lisabonu. Mezinárodní tým během této doby urazí přibližně 15.000 km a jen v Evropě se setká s 250 000 lidmi.

Běžce jsme očekávali před školou a společně jsme přiběhli na hřiště, kde jsme mezinárodní tým účastníků přivítali hymnou této akce. Na oplátku jsme si vyslechli píseň v podání sportovců a zasoutěžili si v poznávání zemí, odkud běžci pocházejí. Naši parkouristé předvedli krátké vystoupení, hostům jsme předali obrázky s mírovou tematikou na výstavu do římského Colossea a na závěr jsme společně zasadili Strom míru.

Od školy zamířili běžci pod vedením starosty Mgr. Martina Moravce do sousedního Žďáru nad Orlicí. Část cesty je doprovázeli naši žáci společně s učiteli.

V mezinárodním týmu byli kromě českých a slovenských běžců běžci z Guatemaly, Velké Británie, Ruska, Ukrajiny,

Rakouska, Bulharska, Srbska a Austrálie.

Přinášíme Vám rozhovor s běžci Peace Run **Balavanem Thomasem** (dále BT) z Anglie a **Josefem Švermou** (dále JŠ) z Liberce.

Proč jste se rozhodli zapojit do Peace Run?

BT: Do prvního Peace Run jsem se zapojil proto, že mi kamarád řekl, že běh začíná v New Yorku, kde jsem zrovna v danou dobu pobýval. Zúčastnil jsem se zahajovacího ceremoniálu, kde byl i Sri Chinmoy, zakladatel běhu. Jeho vize běhu mě inspirovala. Rovněž mě inspiroval Clarence Cements, saxofonista Bruce Springsteena, a hudebník Carly Simon, kteří se také účastnili ceremoniálu. Když jsem se vrátil do Velké Británie, přidal jsem se k běžcům na trase po Británii.

JŠ: K Mírovému běhu jsem se připojil před dvaceti lety, protože mám rád běhání, přírodu a setkávání se s lidmi.

Co se Vám nejvíce líbí na Peace Run?

BT: Nejvíce se mi líbí běhání přírodou a navštěvování škol, kde vidíme všechny usmívající se děti, které nás zdraví a běží s námi.

Balavan Thomas (vlevo) a Josef Šverma ve Švýcarsku v roce 2012.

JŠ: Po celém světě se setkáváme s různými lidmi, a přestože jsou různé barvy pleti, národnosti a vyznání, tak mají všichni otevřené srdce a touží po světě plném radosti a míru. Každý z nás má v sobě něco krásného, upřímného či tvořivého, co může nabídnout okolnímu světu. Ale také by měl být zodpovědný za to, že tyto pozitivní kvality bude šířit ve své rodině, škole, práci či mezi kamarády.

Na Mírovém běhu se mi také moc líbí, že rok od roku si lidé nejenom o míru povídají, ale také pro něj více dělají. Pro nás neznámá mír pouze nepřítomnost války, ale přítomnost lásky, harmonie a přátelství.

Jak těžké je najít každý den motivaci k tomu běžet dál?

BT: Pro mě je velmi snadné najít motivaci, protože si běh opravdu užívám. Běh, ke kterému patří setkávání s lidmi a běhání s přáteli v našem týmu. A celkově miluju běhání.

JŠ: Pro mě to není vůbec těžké, protože energie a inspirace od dětí, kterou dostávám, snadno přemůže každodenní únavu z běhu. Také mi moc pomáhá, že celý rok pravidelně běhám a trénuji, což dělá Mírový běh z fyzického hlediska mnohem snadnější.

Jaké to je být každý den na jiném místě? Jak snášíte odloučení od svých blízkých?

BT: Občas to může být unavující, ale je zajímavé vidět nová místa. Jednou se ke mně při běhu připojila i moje dcera a v podstatě stále běhám s mými přáteli.

JŠ: Na jednu stranu je to moc hezké být každý den na jiném místě, protože poznáváme doslova celý svět. Někteří z mých přátel běhají Mírový běh a ti, kteří ho neběhají, mohou obohatit svými novými zážitky.

Chtěli byste čtenářům něco vzkázat?

BT: Pamatujte, že poselstvím, které Peace Run přináší, je cítit mír ve Vašich srdcích a předávat mír dále Vaším přátelům a rodině. A také být aktivní a užívat si sport, jako je běhání.

JŠ: Rád bych všem popřál, aby byli veselí, pomáhali si a odpouštěli ostatním. To je i součástí filozofie, se kterou Sri Chinmoy tento běh v roce 1987 založil.

Anketa na téma prázdniny

Připravily: Kristýna Svobodová, Veronika Michajlova

Prázdniny jsou tu, a tak téma ankety bylo jasné.

1. Jak se těšíte na prázdniny?

2. Co se vám nejvíce líbilo v tomto školním roce?

Paní učitel Miroslav Koudelka

1. Na prázdniny se těším moc, chci si odpočinout, načerpat síly a taky někde cestovat.
2. Ve školním roce se mi líbilo školní divadlo a potom projektové dny.

Zdena Peremská

1. Na prázdniny se těším moc, protože jedu na tábor, kde jsou bezva lidi.

Eliška Hejdrová

1. Mně se nejvíc líbila vánoční akademie.

Natálie Morávková

1. Těším se, protože nebude škola a jedu na dva tábory.

Lucie Hermanová

1. Na prázdniny se těším, protože pojedou na králíčí tábor se svým králíčkem Charlim.

Ondřej Mikysa

1. Netěším, chci být ve škole.
2. Myslím si, že všechno bylo dobrý.

Marie Loufková

1. Těším se hodně, protože jedu na tábor.
2. Nejvíc se mi líbil projektový den.

Barbora Faltová

1. Těším se na prázdniny hodně, protože bude volno a nebudeme chodit do školy.
2. Ve školním roce se mi nejvíc líbil lyžařský výcvik a akademie.

Eliška Zahajská

1. Mně se moc líbil pyžamový den, den naruby a projektový den.
2. Na prázdniny se těším moc a hlavně na to, že bude konečně teplo.

Quan Tung Dang

1. Nejvíc se mi líbilo natáčení videa Wake up.
2. Ano těším se. Pojedu do Francie a pak poletím do Vietnamu.

Adam Uhnový

1. Líbil se mi den naruby, ve kterém jsem si mohl vyzkoušet roli učitele.
2. Na prázdniny se velmi těším, konečně vypadnu ze školy. Pojedu na dva tábory, na soustředění a na dovolenou po Čechách.

Ondřej Molnár

1. V tomto školním roce se mi nejvíce líbil den seniorů. Byl jsem rád, že jsem mohl pomáhat starším lidem, a také se mi líbil Peace Run, kdy jsme mohli běžet s peace runnery a předávali jsme si mírovou pochodeň.
2. Těším se na prázdniny moc, protože jedu na tábor a budeme podnikat rodinné výlety.

Jan Zahajský

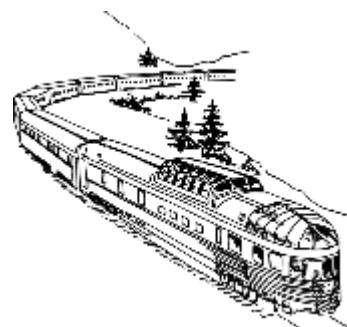
1. Nejvíce se mi líbily školní akce a nejvíce asi Peace Run.
2. O prázdninách budu hrát na počítači a občas půjdu ven.

Marek Sazima

1. Ve školním roce mně nejvíce bavil tělocvik a hodně se mně líbily školní akce jako projektový den, Peace Run.
2. Na prázdniny se těším hodně, protože jedeme na soustředění a na tábor.

Petr Izák

1. Mně se líbily sportovní hry seniorů a jak při nich chválili naši kuchyň.
2. Já se hodně těším na prázdniny. Mám v plánu jet vlakem na Slovensko a cestovat po České republice.

Jana Horváthová

1. Líbily se mi v tomhle roce školní akce, co jsme dělali.
2. Těším se hrozně moc. Mám v plánu být s tetou, pomáhat babičce, dědečkovi a mamce. Těším se na cvičení a hlavně na narozeniny všech mých blízkých :)

Monika Mondočková

1. Na školním roce se mi líbily všechny akce školy, ale úplně nejvíc asi hry seniorů, protože jsme pomáhali starším lidem, a to vždy potěší.

2. Na prázdniny se těším hodně, protože budu mít mnoho dalších hezkých zážitků, ale zase se mi hodně bude stýskat po kamarádkách. O prázdninách budu jezdit na všelijaké výlety a budu prožívat zážitky, které budou k nezapomenutí.

Devátáci odcházejí...

Připravily: Denisa Litenová, Anna Haladová, Kristýna Svobodová

Někteří devátáci se s námi podělili o své dojmy.

David Moravec

Dost jsem si těch 9 let užil. Mám tu hodně zážitků jako spaní ve škole, sportovní dny, akademie, projekty a různé turnaje. Chci poděkovat všem učitelům, že mě připravili na střední školu :D Dost jsem se tu za těch 9 let naučil. Doufám, že na nás budete vzpomínat v dobrém. I když jsme vás ty roky trápili.

„Průměrný učitel vypráví. Dobrý učitel vysvětluje. Výborný učitel ukazuje. Nejlepší učitel inspiruje.“

Lukáš Sazima

Když jsem přišel z CZŠ myslel jsem, že to bude pro mě nějaké těžké si zvyknout, jak to tady chodí. Ale po krátké době jsem si zvykl, jak to tady chodí, a zvykl jsem si i na všechny jiné věci. Na tuto školu budu vzpomínat v dobrém. Byly dny, kdy mě nějací učitelé štváli a moc jsem s nimi nevycházel, ale tak to chodí. Jsem rád, že jsem mohl chodit do této školy a jsem rád za vše, co mě učitelé na této škole naučili – tím jim i děkuji. Už teď se těším, až se zase někdy sem přijdu podívat.

Denisa Končická

Na této škole se mi líbilo moc :) Takové skvělé učitele už nepoznám :) Poznala jsem tu nové kamarády :) Ta atmosféra, jak se nám učitelé věnují, třeba projekty, přednášky, ráda vzpomínám na projektový den s názvem „Probud' se“. Já ho strávila s Vendy Kupsovou :) Vždy, když jsem měla problém nebo mě něco trápilo, tak se někdo našel a pomohl mi. Na tuhle školu nikdy nezapomenu a ráda se sem budu vracet :)

Eliška Dudová

Úplně nevím, jak začít, ale vím, že z této školy odejít opravdu nechci. Můžu říct, že se mi tu nelíbí, že je to tady hrozné apod., ale závěr vždy zůstane stejný. Jsem hrozně ráda za to, že jsem mohla chodit na tuto školu. Pořád se mi nechce věřit, že vycházím už z deváté třídy a budu muset opustit moje spolužáky a kamarády. Svoji třídu mám moc ráda. Měli jsme mezi sebou dobré i špatné chvíle, ale i přesto jsou pro mě ti nejlepší. Máme spoustu krásných zážitků, na které se zapomenout opravdu nedá. A tahle škola by nebyla taková jaká je bez našich učitelů, které obdivuji, že to s námi vůbec vydrželi. Myslím, že pro všechny z nás bude opravdu těžké se rozloučit, ale bohužel každý teď půjdeme jinou cestou.

Kristýna Štrasmajerová

Za pár dnů končí škola a jsou to vlastně moje poslední dny na této škole. Na jednu stranu mi to tu bude chybět. Je to něco jiného než na středních školách, na které se každý chystáme v září nastoupit. Mám tu od první třídy hodně zážitků. Po celých devět let jsem tu zažila opravdu hodně dobrých i špatných zážitků se spolužáky i učiteli.

Ještě nedávno jsem nastupovala do šesté třídy a teď budu vycházet z toho posledního devátého ročníku. Nebyla a nejsem ta nejhodnější a nejzornější žákyně na této škole, ale i přesto jsem si zachovala nějakou autoritu k dospělým osobám, naučila jsem se tu číst i psát nebo jak se chovat na veřejnosti. Za toto vděčím právě základní škole. Základní škola byla jedna velká etapa mého života, kterou jsem, troufám si říct, úspěšně zvládla.

Školní láska

Připravila: Kateřina Sejkorová

Přinášíme Vám rozhovor s Domčou a Martinem.

Jak dlouho spolu chodíte?

30. července to bude osm měsíců.

Máte nějaké společné zájmy?

Společných věcí máme opravdu hodně, jinak bychom spolu netrávili tolik času. A my spolu ten čas trávíme opravdu každý den.

Domčo, co máš ráda na Martinovi?

Na Martovi mám ráda celkově jeho chování a vlastně vše. Vždy mě dokáže podržet a rozesmát. Líbí se mi, že se před sebou nemusíme přetvařovat. Můžu mu říct cokoli a nedokázala bych si ten život bez něj představit.

Martine, co máš rád na Domče?

Na Domče mám rád opravdu vše. Mám rád její chování a vím, že bez ní bych neměl důvod žít, protože Domča je člověk, který mi dal do života smysl. Je vážně skvělá a jsem rád, že ji mám.

Jak jste se dali dohromady?

Potkali jsme se poprvé v dubnu 2017, kdy nás seznámil jeden náš kamarád. Po pár měsících jsme začali chodit ven a později jsme si řekli, co k sobě cítíme.

Změnil se nějak váš život od té doby, co jste spolu?

Změnil se hodně a k dobrému. Trávíme spolu strašně hodně času. Až se divíme, že si nelezeme na nervy.

Co byste si přáli do budoucna?

Do budoucna bychom se chtěli vzít. Koupit si byt a pořídít si prasátko.

Jan nám to slušelo před lety

Připravily: Anna Haladová, Zuzana Loufková

Pan učitel Marek Baše

Dvojčata Veronika a Dominik Michajlowi

Zuzana Loufková

Natálie Čejková

Denisa Litenová

Anna Haladová

Příběh

Připravil: Pavlína Raková, Kateřina Davidová

Šel jsem prázdnou, špinavou cestou dál k mostu. Už jsem nevěděl, co dělat... Uvědomoval jsem si svou chybu každým krokem. Oči se mi zalívaly slzami při pomýšlení, jak to začalo. Ještě před pár dny jsem žil svůj šťastný a normální život, ale stačilo jen pár vteřin a vše bylo pryč.

Vstal jsem jako každý jiný den. V tu chvíli jsem ještě netušil, co se stane. A proto jsem se s lehkým úsměvem na tváři vydal do školy, která nebyla natolik vzdálená od mého domu. Když jsem šel po nepříliš čistých schodech do své třídy, zahlédl jsem svého kamaráda. Normální kluk v mém věku, kaštanově hnědé vlasy a smaragdově zelené oči, byl asi o půl hlavy vyšší než já. Ale ten den se něco změnilo...něco bylo jinak. Najednou mi přišel jiný než dny předtím...byl hezčí. Bylo to divné, nikdy jsem nic takového necítil. Ve svém zamyšlení jsem si neuvědomil, že už zazvonilo. Došlo mi to až ve chvíli, kdy mi na rameno zaklepala naše učitelka. „Zamrzl jsi tu?“ dívala se na mě podezřívavým pohledem. Rychle jsem se vzpamatoval a šel si sednout do své lavice. Pro mé štěstí jsem první hodinu seděl s mou nejlepší kamarádkou. Neudržel jsem se a svěřil se jí o svých nově nalezených pocitech. Chvíli se na mě zaraženě dívala pohledem, ze kterého se nedalo nic vyčíst. Ale po chvíli se mile usmála. Vyvolalo to ve mně nečekaný klid a dospěl jsem k názoru, že jí mohu důvěřovat. Ten den jsem si povídal jen s ní. Bylo to snad poprvé, kdy jsem si její společnosti vážil více než svých spolužáků. Cestou domů jsem přemítal, co se se mnou dnes stalo. Ale nemohl jsem se zbavit pocitu, že jsem se do svého kamaráda zamiloval. Začal jsem se červenat a zároveň mě naplňovala úzkost. Dalšího rána jsem přecházel práh školy, ale jen co jsem vešel do třídy, všichni ztichli. Pozdravil jsem, ale odpovědi mi byly jen zaražené pohledy. Hned mi došlo, co se stalo. Probudila se ve mně zlost. A rychlým krokem jsem se vydal ke své kamarádce. Vzhlédla ke mně nechápavým výrazem. „To myslíš vážně?! Já ti důvěřoval!“ skoro jsem to až zakřičel přes celou třídu. Ona se na mě mlčky podívala. A pak tichým hlasem řekla: „Já...já to nebyla, tohle bych nikdy neudělala.“ V jejím hlase byl slyšet smutek, ale zároveň s ním i strach. Celý zbytek dne jsme už neprohodily ani slovo. Ale za to moje třída chtěla mluvit až moc. Celou dobu jsem byl terčem posměchu a můj kamarád byl v jejich čele. To mě zlomilo. Jen co jsem dorazil domů, doufal jsem, že má rodina nic netuší. Už jsem se snad nemohl cítit hůř. Ale to jsem se mýlil. Můj mobil stále zvonil zprávami a posměšky. Měl jsem vztek, vztek na všechny, na své „přátele“. Vztek přecházel v šílenství a nakonec mě přemohla únava. Dalšího dne jsem odmítl jít do školy. Ještě pořád jsem nevstřebal šok z předešlého dne. Jen jsem ležel na posteli a přemýšlel, co dál. Po týdnu zameškané školy a neústupných posměšcích jsem trpěl stále víc. Dospěl jsem k závěru, že nemohu dál. Už jsem neměl sílu dál bojovat...oni vyhráli.

Teď tu stojím na okraji mostu, shlížím ke kolejím. Hlavu mám těžkou od všech narázek a posměchů. Konečně je všechny mohu ukončit. Já mohu ukončit své utrpení! Můj poslední pohled patřil zapadajícímu slunci a zpívajícím ptákům nade mnou. To bylo poslední, co jsem viděl. Pak už nebylo nic...

Vaše posměšky a urážky mohou způsobit více, než si dokážete pomyslet.

Ohlédnutí za uplynulým obdobím

Připravila: Anna Haladová

Zlatý slavík, 26. 4. 2018

1. kategorie (1. - 2. třída)

1. místo - Sofie Kubcová (2. tř.) 2. místo - Eliška Slivková (2. tř.) 3. místo - Elena Piatnicová (1. tř.)

2. kategorie (3.A, 3.B - 4. třída)

1. místo - Stanislav Steiger (4. tř.) 2. místo - Adriana Molnárová (3.A) 3. místo - David Urban (3.A)

3. kategorie (5. třída - 2. stupeň)

1. místo - Eliška Martincová (6.B) 2. místo - Ondřej Molnár (7.B) 3. místo - Natálie Morávková (6.B)

Poznáváme památky - Ratibořice

Ve středu 9. května 2018 pokračoval projekt Poznáváme památky. Poslední exkurzí v tomto školním roce byla návštěva zámku Ratibořice s přilehlým Babiččiným údolím.

VI. sportovní hry seniorů Královéhradeckého kraje

Borohrádek se stal již potřetí v řadě organizátorem této akce a ani tentokrát nechyběla pomoc naší školy.

Běh pro Afriku

Sportovní den 1. stupně

Sportovní den 2. stupně

Ukončení školního roku

Mezinárodní dobrovolnický projekt Svět v Borohrádku

Od 1. 7. do 15. 7. naše město hostilo mezinárodní dobrovolnický projekt tzv. workcamp s názvem Svět v Borohrádku. Toho se účastnil dobrovolnický tým tvořený čtyřmi Čechy a osmi cizinci – přijeli k nám Sara a Jan ze Španělska, Anastasia a Roman z Ruska, Tobey z Hongkongu, Jane z Taiwanu, Linh původem z Vietnamu, která žije v USA, a Karen z Mexika. Během prvního týdne v naší škole připravili velkou výstavu fotografií a v druhém týdnu pro nás spolu s některými našimi učiteli organizovali příměstský tábor.

Hned první den tábora jsem věděla, že to bude nezapomenutelných pět dní nejen pro cizince. Celý tábor doprovázela pozitivní atmosféra od začátku až do posledního večera. Všichni se bavili, smáli se a užívali si každou chvíli naplno. Hraní her, sportování, tanec, zpěv, výlet, vytváření slovníčku, schovávaná a spousta dalších aktivit nás spřátelili natolik, že pozdější loučení bylo opravdu těžké. Za ten týden, který jsme spolu strávili, se každý něčemu naučil a určitě to nebyla jenom angličtina. Věřím, že příští rok se workcamp bude konat znovu, protože slaví obrovský úspěch nejen u mě, ale i u všech, kteří se workcampu zúčastnili. 😊
Anna Haladová

A také přinášíme dojmy dalších zapojených...

„Na táboře se mi líbí cizinci, protože s nimi je hrozná sranda a naučím se takhle anglicky. Nejvíc mě baví soutěže, sport a dneska jsme se třeba naučila tancovat street dance s Jane z Taiwanu.“ Natálie Bulíčková

„Tábor je super, přijždím domů úplně nadšená. Překvapilo mě, jak jsme si s cizinci hnedka porozuměli, a moc mě to baví.“ Adéla Kroulíková

„Všichni mladí dobrovolníci byli neustále veselí a usměvaví a bylo vidět, že si svůj pobyt zde opravdu užívají. Náš syn se účastnil příměstského tábora a přes prvotní obavy se rychle se všemi skamarádil a my byli rádi, že jsme ho alespoň na pár dní odpoutali od počítače. Nejvíce ho bavily sportovní aktivity, kde mu parťáky byli Roman z Ruska a Jan z Katalánska. Loučil se s nimi s těžkým srdcem a touhou po uskutečnění dalšího workcampu příští rok.“ Jaroslava Zaňková

„Nikdy předtím jsem v České republice a vůbec v Evropě nebyla a před cestou jsem měla

trochu obavy. V Borohrádku jsem ale moc šťastná! Dojímá mě přátelskost a pohostinnost místních lidí. Všude nás vítají, lidé jsou moc laskaví a dokonce nám do školy přinášejí ochutnat úžasné české dezerty. Dneska jedna paní přinesla oběd pro nás všechny. Je neskutečné, jak jsou tu milí lidé. A týden strávený se žáky ZŠ TGM Borohrádek byl úžasný! Hráli jsme různé hry, zdravili se v různých jazycích, sportovali jsme, tancovali,

zpívali. Na nadšení dětí a úžasnou přátelskou atmosféru nikdy nezapomenu.“ Linh, Vietnam/USA

„Jsem moc rád, že tady v Borohrádku mohu být, protože lidé jsou tu moc milí a přátelští. Moc se mi tu líbí a jsem moc vděčný. A tábor s dětmi je skvělý! Děti jsou stále veselé, mají zájem o aktivity, které pro ně chystáme, bez problému s námi konverzují a užíváme si hodně zábavy.“ Roman, Rusko

„V porovnání s mojí zemí je tu všechno úplně jiné. Lidé jsou úžasní, moc se mi líbí také příroda. Děkuji všem za tak krásné zážitky.“ Shan, Hongkong

„Od samého začátku mám s tímto projektem skvělou zkušenost. Setkávání s místními, sdílení zážitků s dobrovolníky z celého světa, hraní s dětmi a venkovní aktivity jsou věci, které jsem si moc užila. Nikdy předtím jsem neviděla tak speciální uvítání od místních jako to vaše – plné lásky a vlídnosti. Nikdy na tyto dva týdny nezapomenu.“ Sara, Španělsko

„Ahoj, já jsem Karen z Mexika a chtěla bych Vám povědět o mých zkušenostech za poslední dva týdny. Když jsem hledala workcamp, abych si užila léto, zaujal mě SVĚT V BOROHRÁDKU, protože ráda pracuji s dětmi a zajímala mě místní kultura, běžný život a lidé v České republice. Ale tento camp překonal moje očekávání. Michal, Tomáš, Dorča a Ondra jsou skvělí hostitelé, starali se o nás a podporovali nás. Lidé v Borohrádku a děti nás přijali s otevřenou náručí, pokaždé s úsměvem a láskou. Moc ráda bych se zúčastnila workcampu na tak krásném místě znovu. Opravdu jsem si užila společnost mého týmu, všichni jsou pro mě jedineční. Byly to neuvěřitelné dva týdny. MOC DĚKUJI.“ Karen, Mexiko

„Borohrádek je město s úžasnými lidmi. Děkuji vám všem za krásné zážitky. Byly to nejlepší dny mého života.“ Anastasia, Rusko

„Tohle byl můj první workcamp a vůbec jsem nečekala, že to bude tak skvělá zkušenost. Děkuji všem, kteří se podíleli na organizaci tohoto projektu, bylo to úžasné. Také moc děkuji všem lidem za to, jak k nám byli přátelští

a moc milí. Nikdy jsem nic takového nezažila. Odjíždíme se spoustou nádherných zážitků a novými přátelstvími. Místní lidé a děti nám také dali krásné dárky, nosili nám na ochutnání různá jídla. Přibrala jsem tady tři kila 😊.“ Yung-Chen, Taiwan.

„Mám radost z toho, jak workcamp v Borohrádku probíhá. Člověk by vůbec nepoznal, že workcamp připravují vůbec poprvé. Nejvíce nás těší nadšení místních a to, že se do workcampu podařilo zapojit takřka celé město“. Eva Macková, INEX – Sdružení dobrovolných aktivit

Zeptali jsme se paní ředitelky Ivy Příbylové

Jak hodnotíte uplynulý školní rok?

Určitě jsme všichni bohatší o nové poznatky, nové dovednosti i zážitky ze společných akcí. Podařil se den otevřených dveří, vánoční akademie, projektový den, Zlatý slavík, lyžařský výcvik, karneval, Běh pro Afriku, mohli jste se zapojovat do sportovních i vědomostních soutěží. Školní televize natáčela reportáže ze života školy i města, pokračoval projekt Poznáváme památky. Během roku jste navštěvovali různé kroužky i výuku ZUŠ Týniště nad Orlicí, která má u nás ve škole svoje odloučené pracoviště. Líbila se mi aktivnější práce žákovského parlamentu.

Myslím, že opravdu máme na co být pyšní. Ráda připomínám úspěch našich kin-ballistů. Družstvo mladších žáků je druhým nejlepším týmem v České republice a starší žáci se konečně dočkali a jsou mistry republiky!

Ocenění jsme získali za mezinárodní spolupráci, jsme tzv. eTwinningovou školou. Tento certifikát má pouze 17 škol v republice!

Těší nás také ocenění školního časopisu v krajské soutěži a kladné ohlasy na naši pomoc při V. a VI. sportovních hrách seniorů.

Mám radost z výborné týmové práce zaměstnanců školy, ze spolupráce se zřizovatelem, v čele s panem starostou, a velké poděkování určitě patří SRPŠ při naší škole. Děkujeme spolku za organizování letošních akcí, za úpravy zahrady školní družiny, za pergolu, do které investovali jednak vysokou finanční částku – 75 000 Kč a dále spoustu svého volného času při brigádách. Pergolu využívala nejen školní družina, ale víte, že v průběhu dne zde probíhala i výuka.

A co mě potěšilo v poslední době? Určitě to byl mezinárodní dobrovolnický workcamp Svět v Borohrádku a s ním spojený příměstský tábor. Vidět mladé dobrovolníky z různých koutů světa nadšené z Borohrádku, naší školy a místních obyvatel bylo super! Skvělé bylo pozorovat naše žáky, jak s dobrovolníky komunikují a jak si společné chvíle užívají. Milým zážitkem pro mě byla pomoc a podpora nejen ze strany sponzorů, města a zaměstnanců školy, ale i ze strany rodičů, kteří dobrovolníkům a dětem přivázeli domácí pochoutky... Myslím, že největší pochvalou může být to, že všichni předpokládají, že se workcamp bude konat znovu:-)

Děvčata a chlapci, prázdniny jsou už v běhu. Přeji vám, ať se jedná o běh pomalejší, při kterém si stihnete odpočinout od školní práce, zažijete prázdninová dobrodružství a načerpáte síly do nového školního roku.

Vám, milí deváťáci, přeji, ať si užijete nejprve prázdniny a v září poté co nejlépe vstoupíte do nové etapy svého studia. Úspěšně ho dokončete a najděte si takové zaměstnání, které vám bude přinášet radost.

Děvčata a chlapci,

na viděnou 3. září 2018 při slavnostním zahájení školního roku 2018/2019!

Soutěž o nejlepší fotku z prázdnin

Vyhlašujeme novou soutěž. Vyfoťte zajímavou fotku během letních prázdnin a zašlete nám ji do 31. srpna 2018 na pribyl.zsboro@seznam.cz. Jako předmět uveďte „Soutěž – prázdniny“ a nezapomeňte se podepsat.

Co mám na srdci

Rádi přivítáme Vaše náměty, připomínky či názory na e-mailové adrese pribyl.zsboro@seznam.cz. Jako předmět uveďte „Školní věštec“.

